

SUZANNE COLLINS

DROZDAJKA

COLOR
BOO

Drozdajka

Hry o život 3

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Suzanne Collins
Drozdajka – Hry o život 3 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Suzanne Collins

DROZDAJKA

COO
BOO

Venujem Capovi, Charliemu a Isabel.

PRVÁ ČASŤ

POPOL

1

Hľadím si na topánky, pozorujem, ako sa na ošúchanej koži usádza jemná vrstva popola. Na tomto mieste stála posteľ, o ktorú som sa delila so svojou sestrou Prim. Tamto zasa býval kuchynský stôl. Podľa hromady obhorených tehál z rozpadnutého komína si viem predstaviť polohu zvyšku domu. Inak by som sa v tejto sivej záplave nevyznala.

Z Dvanásteho obvodu nezostalo takmer nič. Zápalné bomby Sídla pred mesiacom zrovnali so zemou domy chudobných baníkov v Sloji, obchody v meste, ba aj súdnu budovu. Zničeniu unikla iba štvrť víťazov. Ani neviem prečo. Možno ju ušetrili ako ubytovanie pre ľudí zo Sídla, keď sem prídu. Pre reportérov, pre komisiu odhadujúcu stav uhoľných baní či jednotky Mierotvorcov číhajúce na vracajúcich sa utečencov.

No okrem mňa sa sem nikto nevracia a aj ja som prišla len nakrátko. Predstavitelia Trinásteho obvodu s mojou

cestou nesúhlasili. Pokladali ju za príliš drahé a zbytočné riziko: niet sa tu čo nové dozvedieť a na moju bezpečnosť musí dohliadať tucet neviditeľných vznášadiel krúžiacich naokolo. Napriek tomu som to musela vidieť. Určila som si to ako podmienku našej ďalšej spolupráce.

Napokon hlavný porotca Plutarch Heavensbee, ktorý zjednotil rebelov v Sídle, rozhodil rukami: „Nech ide. Radšej stratíme jeden deň ako ďalší mesiac. Malá prechádzka po Dvanástke ju možno presvedčí, že sme na jednej lodi.“

Na jednej lodi. V ľavom spánku pocítim bodnutie a pritlačím si naň ruku. Presne na to miesto ma udrela Johanna Masonová cievkou drôtu. V hlave mi víria spomienky, pokúšam sa odlíšiť pravé od falošných. Aký sled udalostí viedol k tomu, že teraz stojím v rozvalinách svojho mesta? Je to namáhavé, pretože následky otrasu mozgu, ktorý mi Johanna spôsobila, ešte celkom neodznegli a myšlienky sa mi zavše popletú. Lieky proti bolesti a na zlepšenie nálady mi navyše vyvolávajú halucinácie. Aspoň si to myslím. Doteraz nemám istotu, že v tú noc, keď sa podlaha v nemocničnej izbe zmenila na koberec zvíjajúcich sa hadov, som nebola pri zmysloch.

Používam techniku, ktorú mi poradil jeden z lekárov. Začnem od najjednoduchších vecí, o ktorých reálnosti nepochybujem, a postupne prechádzam k čoraz zložitejším. V hlave sa mi odvíja zoznam...

*Volám sa Katniss Everdeenová. Mám sedemnášť rokov. Po-
chádzam z Dvanásteho obvodu. Zúčastnila som sa Hier o ži-
vot. Ušla som. Sídlo ma nenávidí. Peetu zajali. Mnohí ho po-
važujú za mŕtveho a zrejme je to pravda. Možno by to preňho
bolo najlepšie...*

„Katniss, nemám k tebe zísť?“ Cez slúchadlá, na ktorých rebeli nástojili, ku mne doľahne hlas môjho najlepšieho priateľa Gala. Pozorne ma sleduje zo vznášadla na oblohe, je pripravený vrhnúť sa ku mne, keby sa čokoľvek stalo. Uvedomím si, že čupím, laktami sa opieram o stehná, hlavu mám zloženú v dlaniach. Zrejme vyzerám ako na pokraji zrútenia. To si nemôžem dovoliť, najmä teraz, keď mi konečne znižujú dávky liekov.

Vstanem a odmietavo zamávam. „Nie, som v poriadku.“ Akoby som to chcela dokázať, pohnem sa od nášho starého domu smerom k mestu. Gale požiadal, aby ma do Dvanás-teho obvodu mohol sprevádzať, no keď som jeho spoločnosť odmietla, nenaliehal. Pochopil, že dnes potrebujem byť sama a nezniesla by som ani jeho prítomnosť. Niekedy to inak nejde.

Leto je suché a horúce. Spadlo sotva niekoľko kvapiek a hromady popola zostali od útoku takmer nedotknuté. Pri chôdzi sa mi spod topánok dvíhajú sivé obláčiky. Popolavá krajina je v bezvetrí nehybná. Sústredím sa na cestu, pretože po pristátí na Lúke som z neopatrnosti zakopla o kameň. Až na to, že to nebol kameň, ale niečia lebka. Prevrátila sa tvárovou stranou nahor, dlho som nevedela odtrhnúť zrak od jej zubov a uvažovala som, komu asi patrili. Napadlo mi, že moje zuby by v podobnej situácii vyzerali zrejme rovnako.

Zo zvyku sa držím cesty, čo však nie je najšťastnejšia voľba, pretože je posiatá pozostatkami ľudí, ktorí sa pokúšali ujsť. Niektorí zhoreli okamžite, ďalším sa podarilo pred najhoršími plameňmi ujsť a dostala ich až otrava dymom.

Ich zapáchajúce telá tu teraz ležia v rozličných stupňoch rozkladu, stávajú sa potravou zvierat, ktoré sa živia zdochlinami, pokrývajú ich roje múch. *Zabila som ťa*, pomyslím si, keď míňam hromady tiel. *Aj teba. Aj teba.*

Je to pravda. To môj šíp vystrelený do štrbiny v silovom poli okolo arény vyvolal takú hrôzostrašnú odplatu. Ja som spôsobila, že Panem zachvátil zmätok.

V mysli počujem slová prezidenta Snowa, ktoré vyriekol v to ráno pred mojím odchodom na turné víťazov: „*Katniss Everdeenová, dievča z plameňov, vykresala si iskru, ktorá bude ďalej rásť, a ak ju včas neuhasíme, rozpúta peklo v celom Paneme.*“ Ukazuje sa, že nepreháňal, ani sa mi nepokúšal nahnať strach. Možno ma naozaj žiadal o pomoc. Lenže v tom čase som už uviedla do pohybu čosi, nad čím som nemala kontrolu.

Bane stále horia, pomyslím si otupene. V diaľke sa spod zeme valia kúdoly čierneho dymu, no nezostal tu nikto, koho by to trápilo. Viac ako deväťdesiat percent obyvateľov obvodu zahynulo. Približne osemsto zvyšných našlo útočisko v Trinástom obvode, čo je podľa mňa to isté, ako zostať naveky bez domova.

Viem, že by som tak nemala uvažovať, skôr mám byť vďačná za to, ako nás – chorých, zranených, vyhladovaných a s prázdnyimi rukami – prijali. No predsa sa neviem zmieriť so skutočnosťou, že Trinásty obvod zohral pri zničení Dvanástky významnú úlohu. Moju vinu to síce nezmenšuje, lenže nebyť ich, nezaplietla by som sa do rozsiahleho sprisahania s cieľom zvrhnúť Sídlo, ani by som na to nemala prostriedky.

Obyvatelia Dvanásteho obvodu nezorganoizovali vlastné hnutie odporu a nemali v tej veci nijaké slovo. Mali len smolu, že som jednou z nich. Napriek tomu sú niektorí z tých, čo prežili, šťastní, že sa Dvanásteho obvodu konečne striasli. Oslobodili sa od večného hladu a útlaku, zbavili sa nebezpečných uhoľných baní a unikli pred bičom Romula Threada, posledného tunajšieho veliteľa Mierotvorcov. Nový domov vnímajú ako zázrak, veď ešte prednedávnom sme o existencii Trinásteho obvodu ani nevedeli.

Utečenci vďačia za svoje životy Galovi, aj keď on to nerád pripúšťa. Len čo sa Hry štvrtstoročia skončili – v okamihu, keď ma zdvihli z arény –, dodávka elektriny v Dvanástom obvode bola prerušená, obrazovky televízorov stmavli a v Sloji nastalo také ticho, že jeho obyvatelia počuli tlkot vlastného srdca. Proti tomu, čo sa odohralo v aréne, neprotestovali, ale ani to neoslavovali. Napriek tomu sa obloha do pätnástich minút zaplnila vznášadlami a na zem sa zniesol dážď bômb.

To Gale si spomenul na Lúku, jedno z mála miest, kde nestáli staré drevené domy pokryté uhoľným prachom. Poslal ta každého, koho stihol, vrátane mojej mamy so sestrou. Zorganizoval skupinku, ktorá strhla plot – bez elektriny sa z neho stala neškodná drôtená prekážka – a odviezol ľudí do lesa. Zamieril na jediné vhodné miesto, ktoré mu prišlo na um: k jazeru, kam ma v detstve brával otec. Odtiaľ potom pozorovali, ako plamene v diaľke pohlcujú to jediné, čo na svete poznali.

Pred úsvitom boli útočníci dávno preč, požiare dohasínali a pri jazere sa zhromažďovali poslední zachránení.

Moja mama a Prim si vzali na starosť zranených a usilovali sa ich liečiť všetkým možným, čo našli v lese. Gale mal dve sady lukov a šípov, lovecký nôž a rybársku sieť a musel sa postarať o vyše osemsto hladných a vydesených ľudí. S pomocou tých zdatnejších spomedzi zachránených sa mu to darilo tri dni. Potom sa nečakane zjavilo vznášadlo, ktoré ich vzalo do Trinásteho obvodu, kde im prideliť čisté biele izby, oblečenie a tri jedlá denne. Obydli sa nachádzali pod zemou, oblečenie dostali všetci rovnaké a strava bola takmer bez chuti, no utečencom z Dvanásteho obvodu to neprekážalo. Podarilo sa im prežiť, boli v bezpečí, vrelo ich tu prijali a starali sa o nich.

Toto oduševnené privítanie považovali za prejav láskavosti obyvateľov Trinásteho obvodu. Lenže Dalton, utečenec z Desiateho obvodu, ktorý ta prišiel na vlastných nohách pred niekoľkými rokmi, mi prezradil pravý dôvod. „Potrebujú ťa. Takisto aj mňa a všetkých ostatných. Pred časom tu vyčíňala epidémia kiahní, ktorá mnohých zabila a veľa ľudí zostalo neplodných. Potrebujú nás na rozmnožovanie, sme pre nich plodné stádo.“ V Desiatom obvode pracoval na jednej z hovädzích fariem, kde mal na starosti genetickú rozmanitosť dobytku prostredníctvom implantácie dávno zmrazených kravských embryí. S Trinástym obvodom má zrejme pravdu, nevidno tam veľa detí. Ale čo na tom? Nezatvárajú nás do ohrád, učia nás pracovať a deti sa vzdelávajú. Každý nad štrnásť rokov získa základnú vojenskú hodnotu a úctivo ho oslovujú „vojak“. Najvyšší predstavitelia Trinásteho obvodu každému utečencovi bez výnimky udelili občianstvo.

A predsa ich nenávidím. Teraz však nenávidím takmer každého – a seba najväčšmi zo všetkých.

Povrch pod nohami spevnie, pod kobercom popola zacítim dlažbové kocky námestia. Po obvode ho lemujú nevysoké sutiny niekdajších obchodov. Z budovy súdu zostala len kopa sčernetých trosiek. Vykročím k miestu, kde stála pekáreň Peetovej rodiny. Nezostalo z nej nič okrem roztraveného kusa pece. Peetovým rodičom ani jeho dvom starším bratom sa do Trinásteho obvodu nepodarilo dostať. Z takzvaných zámožnejších obyvateľov mesta uniklo pred ohňom iba zopár. Peeta by sa ani nemal ku komu vrátiť. Zostala som mu len ja...

Keď ustupujem od pekárne, do niečoho narazím, stratím rovnováhu a posadím sa rovno na kus kovu zohriateho od slnka. Pokúšam sa prísť na to, čo to mohlo byť, a potom si spomeniem, ako dal nedávno Thread upraviť námestie. Pri budli na ňom kláty, praniere... a toto sú zvyšky šibenice. Je to zlé, veľmi zlé. Mysel' mi zaplavia obrazy, ktoré ma mučia vo dne aj v noci. Predstava, ako Peetu týrajú – topia, pália, režu, púšťajú mu do tela elektrinu, mrzačia ho a bijú – v snahe vytiahnuť z neho informácie o vzbure, ktoré nemá. Tuho privriem oči a usilujem sa mu na vzdialenosť stoviek kilometrov poslať myšlienky, telepaticky ho ubezpečiť, že v tom nie je sám. Lenže to nie je pravda. Peeta je sám a ja mu nemám ako pomôcť.

Z námestia sa rozbehnem k jedinému miestu, ktoré nezničili plamene. Miniem trosky starostovho domu, kde bývala moja priateľka Madge. O nej ani o jej rodine neviem nič. Vzali ich vďaka postaveniu jej otca do Sídla, alebo ich

ponechali napospas ohňu? Okolo mňa sa rozvíri popol, lemom košeľe si zakryjem ústa. Nebojím sa, že vdýchnem dusivý popol, skôr ma desí predstava, z koho by mohol pochádzať.

Tráva je spálená a popolavý sneh napadal aj tu, ale dvanásť domov vo štvrti víťazov zostalo nepoškodených. Vbehnem do domu, v ktorom som prežila posledný rok, zaplesnem za sebou dvere a opriem sa o ne chrptom. Vnútrajšok vyzerá nedotknutý. Je tam čisto a strašidelne ticho. Prečo som sa vrátila do Dvanásteho obvodu? Ako mi táto návšteva pomôže nájsť odpoveď na otázku, pred ktorou niet úniku?

„Čo si počnem?“ zašepkám do prázdna. Naozaj to neviem.

Neustále ma oslovujú nejakí ľudia. Plutarch Heavensbee. Jeho rafinovaná zástupkyňa Fulvia Cardewová. Vodcovia z rôznych obvodov. Vojenský hodnostári. Výnimkou je Alma Coinová, prezidentka Trinásteho obvodu, ktorá si ma iba prezerá. Má okolo päťdesiatky a na pleciah jej padajú dokonale rovné sivé vlasy. Fascinuje ma ich rovnomerné usporiadanie a bezchybnosť – nijaký voľný či skrútený prameň, žiadne rozštiepené končeky. Oči má sivé, no nie ako ľudia zo Sloja. Tie jej sú bledé, akoby sa z nich vytratila farba. Pripomínajú snehovú čľapkanicu, ktorá sa nasilu tlačí do topánok.

Chcú odo mňa, aby som prijala úlohu, ktorú pre mňa pripravili. Mám byť symbolom revolúcie. Drozdajkou. Nestačí im, čo som už vykonala, ako som sa počas Hier o život vzoprela Sídlu a podporila tým rebelov. Teraz sa mám stať skutočnou vodkyňou, tvárou, hlasom a stelesnením revolúcie. Osobnosťou, na ktorú sa obvody – väčšina z nich

vstúpila do otvorenej vojny so Sídлом – môžu spoľahnúť, že im ožiari cestu k víťazstvu. Nebudem na to sama. Zostavili celý tím ľudí, ktorí sa o mňa postarajú: budú ma obliekať, písať mi prejavy, zorganizujú verejné vystúpenia – to všetko je mi až nepríjemne známe – a ja urobím iba to, o čo ma požiadajú. Niekedy ich počúvam, inokedy si len prezerám dokonalý účes na hlave Coinovej a uvažujem, či to nie je parochňa. Napokon opustím miestnosť, pretože ma rozbolí hlava, alebo je čas na jedlo, alebo jednoducho potrebujem vyjsť z podzemia, inak by som sa rozkričala. Nič im nevyvetľujem, len sa zdvihnem a odídem.

Keď sa za mnou včera popoludní zatvárali dvere, začula som hlas prezidentky Coinovej: „Hovorila som vám, že treba zachrániť chlapca.“ Myslela tým Peetu. S tým môžem len súhlasiť. Na túto úlohu by sa hodil oveľa lepšie.

Koho však vytiahli z arény namiesto neho? Mňa, dievča, ktoré nechce spolupracovať. A Beeteeho, staršieho vynálezcu z Tretieho obvodu, ktorého stretávam zriedka, pretože len čo sa vedel vzpriamene posadiť, zapojili ho do vývoja zbraní. Doslova ho odtlačili na nemocničnej posteli s kolieskami na nejaké prísne tajné miesto a teraz ho iba občas vídam pri jedle. Je veľmi bystrý a ochotne pomáha, nie je to však typ buriča. Potom je tu ešte Finnick Odair, sexuálny symbol z rybárskeho obvodu, ktorý v aréne udržal Peetu nažive, keď som ja zlyhala. Aj z Finnicka chcú spraviť vodcu rebelov, no najprv ho musia prinútiť zostať v bdelom stave dlhšie než päť minút. Aj keď je pri vedomí, treba mu všetko zopakovať trikrát. Lekári tvrdia, že je to následok elektrického šoku z arény, no ja viem, že v skutočnosti je to

oveľa zložitejšie. Finnick sa nevie sústrediť na dianie v Trinástom obvode, pretože neprestajne myslí na to, čo robia v Sídle s Annie, s tým bláznivým dievčaťom z jeho obvodu, s jedinou osobou na svete, ktorú miluje.

Napriek vážnym výhradám sa na Finnicka za jeho úlohu v sprisahaní, ktoré ma priviedlo až sem, nedokážem hnevať. On má aspoň čiastočnú predstavu o tom, čím prechádzam. Nehovoriac o tom, že je veľmi ťažké zloštiť sa na niekoho, kto tak často narieka.

Po špičkách prechádzam prízemím, aby som nenarobila hluk. Vezmem si niekoľko drobností na pamiatku: svadobnú fotografiu rodičov, modrú stužku do vlasov pre Prim, rodnú knihu liečivých a jedlých rastlín. Kniha sa mi vyšmykne a roztvorí sa na stránke so žltými kvetmi. Okamžite ju zavriem, pretože ten obrázok namaľoval Peetov štetec.

Čo si počnem?

Má vôbec zmysel niečo robiť? Moja mama so sestričkou a Galova rodina sú konečne v bezpečí. Ostatní obyvatelia Dvanásteho obvodu sú buď mŕtvi, na čom už nič nezmením, alebo pod ochranou Trinásteho obvodu. Zostávajú rebeli v ostatných obvodoch. Sídlo, pravdaže, nenávidím, no vôbec nemám istotu, že ako drozdajka môžem prispieť k jeho zvrhnutiu. Ako by som mohla pomôcť obvodom, veď zakaždým, keď niečo urobím, prinesie to len ďalšie utrpenie a straty na životoch! Starca z Jedenásteho obvodu zastrelili za to, že písal nevhodnú melódiu. Po mojom zásahu do Galovho bičovania zaviedli v Dvanástom obvode tvrdé opatrenia. Môjho štylistu Cinnu odtiahli zo štartovacej miestnosti tesne pred začiatkom Hier zakrvaveného a v bezvedomí. Plutarchove

zdroje sú presvedčené, že ho zabili počas výsluchu. Geniálny, záhadný a príjemný Cinna je mojou vinou mŕtvy. Potlačím tú myšlienku, je príliš bolestivé zaoberať sa ňou bez toho, aby som sa úplne nezbláznila.

Čo si počnem?

Ak sa stanem drozdajkou... preváži to dobré, čo vykonám, všetky doterajšie škody? Kto mi dá pravdivú odpoveď na túto otázku? Určite nie tím ľudí z Trinásteho obvodu. Teraz, keď mojej rodine a Galovi nič nehrozí, najradšej by som ušla. Až na to, že som ešte stále Peetovou dlžníčkou. Keby som mala istotu, že je mŕtvy, zmizla by som v lese a nikdy viac sa nevrátila. No nateraz to nemôžem urobiť.

Začujem zasyčanie a zvrtnem sa na päte. Vo dverách do kuchyne stojí s prehnutým chrbtom a stiahnutými ušami najškaredší kocúr na svete. „Iskerník,“ oslovím ho. Tisíce ľudí sú po smrti, ale on prežil a navyše vyzerá dobre živený. Ale z čoho? Z domu a dnu sa vie dostať cez okno v komore, ktoré sme vždy nechávali pootvorené. Zrejme lovil hraboše. Na inú možnosť radšej nemyslím.

Čupnem si a natiahnem ruku. „Pod' sem, cica.“ Ani náhodou! Je namrzený, že sme ho opustili. A navyše, nenúkam mu jedlo. Odjakživa ma toleroval len preto, že som mu nosila maškrtky. Keď sme sa stretávali v starom dome, lebo tento nový sa ani jednému z nás nepáčil, chvíľu to dokonca vyzeralo, že sa zblížime. To už očividne neplatí. Kocúr zažmurká tými svojimi nepríjemnými žltými očami.

„Chceš vidieť Prim?“ spýtam sa. Jej meno upúta Iskerníkovu pozornosť. Okrem jeho vlastného je to jediné slovo, na ktoré reaguje. Chrapľavo zamňaučí a priblíži sa ku mne.

Zdvihnem ho na ruky, pohladím po srsti, potom podídem ku skrini, vylovím z nej vrece na korisť a nešetrne strčím kocúra dnu. Inak by som ho do vznášadla nedostala a Iskerník pre moju sestru veľa znamená. Jej koza Lady, zvierá so skutočnou hodnotou, sa, žiaľ, neukázala.

Galov hlas v slúchadlách ma upozorňuje, že sa musíme vrátiť. Lenže vrece na korisť mi pripomenulo, že chcem ešte niečo. Popruh vreca prevesím cez operadlo stoličky a vybehnem po schodoch do svojej spálne. V skrini visí lovecká bunda po otcovi. Priniesla som ju sem zo starého domu pred Hrami štvrťstoročia v nádeji, že keď zomriem, poskytne mame a sestre aspoň akú-takú útechu. Bol to dobrý nápad, inak by bol z bundy už len popol.

Mäkká koža je príjemná na dotyk, na chvíľu ma zaplavia upokojujúce spomienky na dlhé hodiny, ktoré som strávila zabalená do nej. Odrazu sa mi bezdôvodne začnú potiť dlane. Na krku pocítim zimomriavky. Zvrtnem sa, no izba je prázdna ako predtým. Všetko je na svojom mieste a ticho nenarúša žiadny zvuk, ktorý by ma mohol vyplašiť. Čo to teda je?

Potiahnem nosom. Zapríčinil to sladkastý, umelý pach. Spomedzi vysušených kvetín vo váze na toaletnom stolíku vytrča kúsok bielej. Opatrne pristúpim bližšie. Medzi zoschnutými stonkami sa vyníma čerstvá biela ruža, do posledného trňa a hodvábného lupienka absolútne dokonalá.

Hneď viem, kto mi ju poslal.

Prezident Snow.

Keď sa mi od jej zápachu zdvihne žalúdok, dám sa na ústup. Ako dlho tu je? Deň? Hodinu? Rebeli pred mojím

príchodom prezreli celú štvrť víťazov, hľadali výbušniny, odpočúvacie zariadenia – čokoľvek nezvyčajné. No ruža im nemusela pripadať zaujímavá. Iba ja poznám jej význam.

Na prízemí strhnem vrece zo stoličky a ťahám ho za sebou po dlážke, až kým si neuvedomím, že nie je prázdne. Na trávniku pred domom horúčkovito mávam na vznášadlo, Iskerník sa zatiaľ hádže vo vreci. Strčím doňho lakťom, čo ho len väčšmi rozzúri. Vo vzduchu sa objaví vznášadlo, nadol sa spustí rebrík. Stúpim naň a elektrický prúd ma zmrazí, až kým ma nevytiahnu na palubu.

Gale mi pomáha zostúpiť z rebríka. „Si v poriadku?“

„Hej,“ prikývnem a utieram si rukávom pot z tváre.

Poslal mi ružu! chcem skríknúť, no nemám istotu, či o tom môžem hovoriť, najmä keď sa na mňa pozerá človek Plutarchovho formátu. V prvom rade by som vyzerala ako šialená. Buď by ma podozrievali, že si to vymýšľam, čo je celkom možné, alebo by usúdili, že prehnane reagujem, a znova by mi nasadili utlmujúce lieky, ktorým sa tak usilovne snažím vyhnúť. Nikto by nepochopil, že to nie je len obyčajný kvet od prezidenta Snowa, ale prísľub pomsty. Pretože keď sa mi Snow pred turné víťazov vyhrážal, nebol okrem nás dvoch v pracovni nik.

Tá snehobiela ruža na mojom toaletnom stolíku je osobný odkaz pre mňa. Pripomína mi nedokončenú záležitosť. Šepká mi: *Nájdem si Ťa. Dostanem Ťa. Možno práve teraz sa na teba pozerám.*

2

Blížia sa k nám vznášadlá Sídla, aby nás zostrelili z oblohy? Počas letu ponad Dvanásty obvod úzkostlivo pátram po náznakoch útoku, no nikto nás neprenasleduje. Po niekoľkých minútach, keď začujem, ako sa Plutarch s pilotom zhovárajú, že vzdušný priestor je čistý, trochu sa uvoľním.

Gale kývne hlavou smerom k vrecu, odkiaľ sa ozýva mňaučanie. „Teraz už chápem, prečo si sa musela vrátiť.“

„Kým bola aspoň malá šanca, že je nažive...“ Zhodím vrece na stoličku a ten odporný tvor zareaguje hlbokým hrdelným vrčaním. „Prestaň!“ zahriaknem kocúra a klesnem do čalúneného kresla naproti pod oknom.

Gale si sadne ku mne. „Je to tam dolu veľmi zlé?“

„Oveľa horšie to už byť nemôže,“ odvetím. Pozriem sa mu do očí a vidím v nich odraz vlastného žiaľu. Naše ruky sa spoja, pevne zvierame časť Dvanásteho obvodu, ktorú sa Snowovi nepodarilo zničiť. Zvyšok cesty do Trinásteho

obvodu sedíme mlčky. Let trvá približne štyridsaťpäť minút, čo je sotva týždeň chôdze. Bonnie a Twill, utečenky z Ôsmeho obvodu, ktoré som stretla v lese minulú zimu, neboli napokon ďaleko od cieľa. Napriek tomu zrejme neuspeli, keď som sa na ne v Trinástom obvode vypytovala, nikto ani netušil, o kom hovorím. Predpokladám, že zahynuli v lese.

Zo vzduchu vyzerá Trinásty obvod rovnako bezútešne ako Dvanástka. Z trosiek síce nestúpa dym ako na záberoch v televízii, no na povrchu takmer niet známok života. Sedemdesiatpäť rokov po skončení Temných dní – keď Trinásty obvod vo vojne medzi Sídлом a obvodmi údajne zrovnali so zemou – sú takmer všetky nové stavby vybudované pod povrchom zeme. Už predtým sa tu nachádzali rozsiahle podzemné priestory, ktoré mali v priebehu storočí slúžiť buď ako tajný úkryt pre vládnych predstaviteľov v čase vojny, alebo ako posledné útočisko ľudstva, keby sa povrch zeme stal neobývateľným. Ľudí z Trinásteho obvodu zachránila skutočnosť, že bol centrom vývoja jadrových zbraní pre Sídlo. Počas Temných dní ho rebeli ovládli, keď porazili vládne zložky, namierili jadrové hlavice na Sídlo a vyjednali dohodu: ak im dajú pokoj, budú hrať mŕtveho chrobáka. Sídlo malo jadrové zbrane aj na západe, no Trinásty obvod nemohlo napadnúť bez rizika odvety, a tak muselo návrh prijať. Potom zničili zvyšky obvodu na povrchu a odrezali všetky vonkajšie prístupové cesty. Vodcovia v Sídle možno dúfali, že Trinástka bez cudzej pomoci napokon vymrie. Niekoľkokrát to naozaj vážne hrozilo, no vďaka prísnemu rozdeľovaniu zásob, tvrdej disciplíny a neustálej

ostrážitosti pred ďalšími útokmi zo strany Sídla sa im za každým podarilo prežiť.

Teraz sa obyvatelia zdržujú výlučne v podzemí. Von na slnko môžu vyjsť len v presne stanovenom čase. Rozvrh nemožno porušiť. Každé ráno musí človek strčiť pravú ruku do prístroja na stene, ktorý mu bledočerveným atramentom vytetuje na hladkú kožu predlaktia denný rozvrh. 7.00 – *Raňajky*, 7.30 – *Práca v kuchyni*, 8.30 – *Vzdelávacie stredisko, miestnosť číslo 17*. A tak ďalej. Atrament je nezmazateľný až do 22.00 – *Kúpanie*. Vtedy zložka, vďaka ktorej je vode odolný, vyprchá a rozvrh sa zmyje. Večierka o 22.30 znamená, že každý, kto nemá nočnú službu, by mal byť v posteli.

Spôčiatku, kým som ležala v nemocnici, som sa tomuto pečiatkovaniu vyhla. No len čo ma premiestnili do ubytovacej jednotky 307 k mame a sestre, očakávalo sa, že budem rozvrh dodržiavať. Lenže až na jedlo pokyny na svojom predlaktí prakticky ignorujem. Buď trávim čas vo svojej izbe, alebo sa potulujem po Trinástom obvode a neraz zaspím v nejakom úkryte: v opustenom vzduchovode, za vodovodným potrubím v práčovni... Skvelým miestom je kabinet vo vzdelávacom stredisku, pretože po školské potreby ta nikto nechodí. S majetkom sa v Trinástom obvode narába tak šetrne, že mrhanie je takmer zločinom. Raz som však videla Fulviu Cardewovú, ako pokrčila takmer nepopísaný hárok papiera. Zatvárala sa, akoby práve niekoho zavraždila. Očervenela ako paradajka, strieborné kvety na buclatých lícach ešte väčšmi vystúpili. Vyzerala ako dokonalé stelesnenie hojnosti. Jedným z mála potešení je tu pre mňa pozorovanie hŕstky rozmazaných sídelných „rebelov“, ako sa pokúšajú zapadnúť medzi ostatných.

Neviem, ako dlho sa mi podarí vyhybať sa presnému rozvrhu, ktorého dodržiavanie odo mňa vyžadujú hostiteľia. Zatiaľ ma nechávajú na pokoji, oficiálne som duševne dezorientovaná – píše sa to na mojom plastovom lekárskom náramku – a všetci musia tolerovať moje nesúvislé táranie. To však nepotrvá večne. A rovnako to bude aj s drozdajkou.

Spolu s Galom zostúpim z pristávacej plošiny po niekoľkých schodiskách k ubytovacej jednotke 307. Mohli by sme sa zviezť výťahom, keby mi tak veľmi nepripomínal ten, ktorý ma vyzdvihol do arény. Životu v podzemí sa prispôbujem len ťažko, ale po bizarnom náleze ruže sa pri klesaní pod povrch po prvý raz cítim bezpečnejšie.

Pred dverami označenými číslom 307 zaváham. Uvedomím si, že mama so sestrou ma zahrnú množstvom otázok. „Čo im poviem o Dvanástom obvode?“ spýtam sa Gala.

„Pochybujem, že ich budú zaujímať podrobnosti. Videli ho v plameňoch. Väčšmi ich bude trápiť, ako to znášaš ty.“ Pohladí ma po líci. „Aj mňa to trápi.“

Na okamih si opriem hlavu o jeho dlaň. „Prežijem to.“

Potom sa zhlboka nadýchnem a otvorím dvere. Mama so sestrou sú tam, podľa rozvrhu sa o 18.00 začína takzvané rozjímanie pred večerou. Vidím, ako sa pokúšajú odhadnúť môj emocionálny stav, na tvári sa im zračia obavy. Než mi stihnú položiť nejakú otázku, prevrátim vrece a polhodina rozjímania sa zmení na polhodinu zbožňovania kocúra. Prim sedí na podlahe, roní slzy a hojdá na rukách príšerného Iskerníka. Zviera občas prestane priať, aby na mňa zlostne zasyčalo. Keď mu sestra uviaže okolo

krku mašľu, kocúr na mňa vrhne mimoriadne samolúby pohľad.

Mama si pritlačí svadobnú fotografiu na prsia a potom ju spolu s knihou o rastlinách postaví na bielizník, ktorý nám venovala vláda. Otcovu bundu zavesím na stoličku. Na okamih mám pocit, že som doma. To znamená, že cesta do Dvanásteho obvodu nebola celkom márna.

Keď kráčame k jedálni na večeru, ozve sa pípanie Galovho komunikátora. Prístroj pripomína väčšie hodinky, ale slúži na prijímanie správ. Vlastníctvo komunikátora je mimoriadna výsada vyhradená len pre dôležitých ľudí. Gale sa dostal do tejto kategórie, keď sa postaral o záchranu obyvateľov Dvanásteho obvodu. „Máme ísť na veliteľstvo,“ oznámi mi.

Kráčam niekoľko krokov za ním a v duchu sa pripravujem na ďalšiu diskusiu o drozdajke. Vo dverách veliteľstva otáľam. Je to zasadacia miestnosť pre vojenskú radu vybavená najvyspelejšou technikou, interaktívnymi optickými stenami, elektronickými mapami zobrazujúcimi postavenie vojsk v jednotlivých obvodoch a obrovským obdĺžnikovým stolom s riadiacimi panelmi, ktorých sa nesmiem dotýkať. Nikto z prítomných si ma nevšíma, všetci sa zhromaždili pri televíznej obrazovke na konci miestnosti, na ktorej nepretržite beží vysielanie zo Sídla. Napadne mi, že sa vytratím, ale Plutarch, ktorého mohutná postava mi zakrývala výhľad na obrazovku, ma zazrie a nástočivo na mňa kývne, aby som sa k nim pridala. Zdráhavo podídem ku skupine a uvažujem, čo by ma tam mohlo zaujímať. Vysielanie je zakaždým rovnaké: vojnové zábery, propaganda, reprízy bombardovania Dvanásteho obvodu a zlovestný odkaz od prezidenta Snowa.

Pohľad na Caesara Flickermana, neodmysliteľného moderátora Hier o život s namaľovanou tvárou a v žiarivom odeve, pripravujúceho sa na rozhovor, ma preto takmer pobaví. No potom kamera odhalí zvyšok miestnosti a zistím, že jeho hosťom je Peeta.

Vyrazím zo seba zvuk, akoby som sa topila. Odstrkujem ľudí z cesty, až kým nestojím priamo pred obrazovkou. Opriem sa o ňu rukou. Pátram po známkach bolesti v Peetových očiach, po náznakoch utrpenia spôsobeného mučením. Nič také nenájdem. Peeta vyzerá zdravo, ba priam mohutne. Pokožka sa mu leskne, je dokonalá, akoby vyleštená. Správa sa pokojne a vyrovnane. Ani trochu sa neponáša na toho dobitého, krvácajúceho chlapca, ktorý ma máta v snoch.

Caesar sa pohodlnejšie usadí v kresle oproti Peetovi a zahľadí sa naňho. „Takže... Peeta... vitaj späť.“

Peeta sa pousmeje. „Určite ste nečakali, že sa so mnou ešte niekedy budete rozprávať, Caesar.“

„Priznávam, že je to tak,“ pripúšťa Flickerman. „Vtedy večer pred začiatkom Hier štvrtstoročia... nuž, kto by si pomyslel, že ťa ešte uvidíme?“

„Jedno je isté – moje plány boli iné,“ zachmúri sa Peeta.

Caesar sa k nemu nakloní. „Myslím, že nám všetkým bolo jasné, aký si mal plán. Chcel si sa v aréne obetovať, aby Katniss Everdeenová a tvoje dieťa prežili.“

„Správne.“ Prstami prechádza po vzore na čalúnení opierky kresla. „Lenže aj iní ľudia mali plány.“

Presne tak, aj iní mali plány, pomyslí si. Prišiel Peeta na to, že rebeli nás využili ako pešiakov vo svojej hre? Vie, že

moja záchrana bola od začiatku naplánovaná? Dozvedel sa, ako nás mentor Haymitch Abernathy oboch zradil v záujme niečoho, o čo zdanlivo neprejavoval záujem?

V nasledujúcom tichu si všimnem vrásky medzi Peetovým obočím. Buď to uhádol, alebo mu to povedali. No Sídlo ho napriek tomu nezabilo ani nepotrevalo. To prekonal aj moje najsmelšie nádeje. Teším sa z dobrého stavu jeho tela i mysle. Ten pocit na mňa pôsobí ako morfalin, ktorý mi dávajú v nemocnici, utlmuje bolesť posledných týždňov.

„Čo keby si nám porozprával o poslednej noci v aréne?“ navrhuje Caesar. „Pomôžeš nám pochopiť niektoré veci.“

Peeta prikývne, no chvíľu trvá, kým prehovorí. „Posledná noc... ak vám mám povedať o poslednej noci... nuž, v prvom rade si musíte predstaviť, čo znamená byť v aréne. Cítili sme sa ako hmyz uväznený pod misou naplnenou horúcim vzduchom. Všade okolo nás sa rozprestierala džungľa... zelená, živá a tikajúca. Ako obrovské hodiny odpočítavala čas do konca nášho života. Každá hodina prinášala nové hrôzy. Musíte mať na pamäti, že za dva dni zahynulo šesťnásť ľudí, pričom niektorí z nich sa nás snažili chrániť. Ak by to tak pokračovalo, do rána by sme boli všetci mŕtvi – s výnimkou víťaza. A ja som bol rozhodnutý vzdať sa víťazstva.“

Pri tej spomienke ma obleje pot. Dlaň mi sklzne po obrazovke a ruka mi ochabnuto visí pri boku. Peeta vie vykresliť živé obrazy z Hier aj bez štetca. Rovnako zručne narába so slovami.

„Keď ste v aréne, zvyšok sveta vám pripadá veľmi vzdialený,“ pokračuje. „Všetci ľudia a veci, ktoré ste milovali, pre vás takmer prestanú existovať. Ružová obloha, príšery

v džungli a vyvolení, ktorí túžia preliať vašu krv, sa stávajú tým jediným, na čom záleží. Akokoľvek je vám to proti srsťi, budete musieť zabíjať, pretože ste v aréne a máte len jediné želanie. A to vás bude stáť veľa.“

„Celý život,“ prikývne Caesar.

„Nie, viac než život. Vraždiť nevinných ľudí pripraví človeka aj o dušu,“ opraví ho Peeta.

„O dušu,“ zopakuje Caesar šeptom.

V miestnosti sa rozhostilo ticho, takmer cítim, ako sa šíri do celého Panemu. Národ sa vpíja pohľadom do obrazoviek, pretože nikto dosiaľ nehovoril o tom, aké to je v aréne naozaj.

Peeta pokračuje: „Preto som sa sústredil len na svoje pranie. V tú poslednú noc som si veľmi želal zachrániť Katniss. No aj keď som nevedel o rebeloch, nemal som z toho dobrý pocit. Bolo to priveľmi zložité. Začínal som ľutovať, že som s ňou neušiel, ako to navrhovala ráno. Lenže vtedy to už nebolo možné.“

„Boli ste súčasťou Beeteeho plánu odvieť elektrinu do slaného jazera,“ poznamená Caesar.

„Príliš nás pohltila hra na spojenectvo s ostatnými. Nemal som dovoliť, aby nás rozdelili!“ vybuchne Peeta. „Vtedy som ju stratil.“

„Keď si zostal pri strome, do ktorého udierali blesky, a Katniss s Johannou Masonovou sa vybrali s drôtom k vode,“ spresní Caesar.

„Nechcel som to!“ Peeta od rozrušenia očervenie. „Ale nemohol som sa hádať s Beeteem bez toho, aby som neprežradil, že sa chystáme prerušiť spojenectvo. Len čo sa drôt

roztrhol, rozpútalo sa šialenstvo. Spomínam si iba na útržky. Na to, ako som sa pokúšal nájsť Katniss. Videl som, ako Brutus zabil Chaffa. Potom som ja zabil Bruta. Viem, že volala moje meno. Vzápätí do stromu udrél blesk a silové pole okolo arény... explodovalo.“

„To spôsobila Katniss, Peeta,“ podotkne Caesar. „Videl si to na zázname.“

„Nevedela, čo robí. Nikto z nás Beeteeho plánu nerozumel. Na záberoch vidieť, ako sa snaží prísť na to, čo má s drôtom urobiť,“ odsekne Peeta.

„Ale vyzerá to podozrivo,“ poznamená Caesar. „Akoby bola celý čas zapojená do plánu rebelov.“

Peeta vyskočí, nakloní sa k Caesarovej tvári, prstami zviaza opierky moderátorovho kresla. „Vážne? A patrilo do jej plánu aj to, aby ju Johanna takmer zabila? Alebo aby ju paralyzoval elektrický šok? Či bombardovanie Dvanásteho obvodu?“ Teraz už kričí. „Nevedela o tom, Caesar! Ani jeden z nás o ničom nevedel, len sme sa pokúšali udržať sa navzájom nažive!“

Caesar položí dlaň na Peetovu hrud'. Jeho gesto je obranné a zároveň zmierlivé. „Dobre, Peeta, verím ti.“

„Fajn.“ Peeta ustúpi, uvoľní zovretie prstov a prejde si nimi po vlasoch, čím si postrapatí starostlivo upravené svetlé kučery. Rozrušený si sadne späť do kresla.

Caesar si ho chvíľu mlčky prezerá. „A čo váš mentor, Haymitch Abernathy?“

Peetova tvár stuhne. „Neviem, koľko toho vedel Haymitch.“

„Nemohol byť súčasťou sprisahania?“ spýta sa moderátor.

„Nikdy sa o tom nezmienil.“

Caesar pritlačí. „Čo ti hovorí srdce?“

„Že som mu nemal veriť,“ odvetí Peeta. „To je všetko.“

Haymitcha som nevidela, odkedy som naňho zaútočila na palube vznášadla a doškriabala mu tvár. Viem, že to tu nemá ľahké. V Trinástom obvode platí prísny zákaz vyrábať a konzumovať omamné nápoje, ešte aj alkohol na čistenie rán v nemocnici držia pod zámkou. Haymitch je nútený abstinovať, ibaže tentoraz mu to neľahčujú tajné zásoby domáceho alkoholu. Držia ho v ústraní, kým sa z toho nedostane, nepovažujú za vhodné ukazovať ho v takomto stave na verejnosti. Musí to byť preňho neznesiteľné, no odkedy som zistila, ako nás oklamal, necítim k nemu ľútosť. Dúfam, že sa pozerá na vysielanie zo Sídla, nech vie, že aj Peeta sa od neho odvrátil.

Caesar potľapká Peetu po pleci. „Ak chceš, môžeme skončiť.“

„Vari to nie je všetko, čo vás zaujímalo?“ vrhne naňho Peeta jedovatý pohľad.

„Chcel som sa ťa spýtať, čo si myslíš o vojne, no ak si príliš rozrušený...“ prehovorí Caesar.

„Na to vám rád odpoviem.“ Peeta sa zhlboka nadýchne a pozrie sa priamo do kamery. „Chcem, aby sa všetci, čo sa teraz pozerajú – či už na strane Sídla alebo na strane povstalcov –, na chvíľu zamysleli nad tým, čo táto vojna znamená pre ľudstvo. Už predtým sme sa takmer vyvraždili, no teraz je nás ešte menej. Sme na tom horšie. Naozaj sa chceme navzájom vyhubiť? Čo tým dosiahneme? Že po nás nejaký rozumnejší druh zdedí dymiace trosky?“

„Nie som si istý, či tomu rozumiem...“ priznáva Caesar.

„Nemôžeme neustále bojovať,“ vysvetlí mu Peeta. „Nie je nás toľko, aby sme mohli pokračovať donekonečna. Ak všetci čo najskôr nezložia zbrane, bude už aj tak neskoro.“

„Takže... vyzývaš na zastavenie násilia?“ spýta sa Caesar.

„Áno. Vyzývam na zastavenie násilia,“ zopakuje Peeta unavene. „A čo keby sme teraz zavolali strážu, nech ma odvedú späť do izby? Musím postaviť ďalších sto domčekov z karát.“

Caesar sa obráti ku kamere. „Týmto sa rozhovor teda končí a môžeme sa vrátiť k nášmu zvyčajnému programu.“

Ozve sa hudba a potom nejaká žena číta zoznam tovarov, ktorých bude v Sídle nedostatok – čerstvé ovocie, slnečné batérie, mydlo. Pozorujem ju s nezvyčajným záujmom, hoci dobre viem, že všetci čakajú na moju reakciu. Lenže na strávenie rozhovoru potrebujem viac času – teším sa z toho, že Peeta je živý a zdravý a že bráni moje nevinné postavenie v pláne rebelov, no zároveň sa očividne pridal na stranu Sídla, čo potvrdil výzvou na zastavenie násilia. Aj keď to vyznelo tak, že z vojny obviňuje obidve strany, zloženie zbraní v situácii, keď povstalci vybojovali iba niekoľko víťazstiev, by znamenalo návrat starého poriadku – alebo ešte čosi horšie.

Za chrbtom mi bzučia obvinenia proti Peetovi, znejú slová ako *zradca, klamár, nepriateľ*. Nemôžem sa pripojiť k rozhorčeniu rebelov, no ani postaviť sa proti nemu, pomyslí si, že najlepšie bude vypadnúť. Len čo podídem k dverám, šum v miestnosti prehlúši hlas prezidentky Coinovej. „Nemáš povolenie odísť, vojačka Everdeenová.“

Jeden z jej pomocníkov ma chyť za rameno. Nie je to agresívny pohyb, ale po skúsenostiach z arény reagujem

prudko na každý nečakaný dotyk. Vytrhnem sa z mužovho zovretia a rozbehnem sa po chodbe. Za mnou sa ozývajú zvuky šarvátky, no nezastanem. Bleskovo zhodnotím všetky úkryty a napokon skončím v kabinete so školskými pomôckami, opretá o debnu s kriedou.

„Ty žiješ,“ zašepkám, pritláčam si dlane na líca a cítim, ako sa mi na tvári rozlieva taký široký úsmev, že musí vyzerať ako grimasa. Peeta žije. A zradil nás. No v tejto chvíli mi na tom nezáleží. Netrápi ma, čo alebo v mene koho hovorí, najdôležitejšie je, že je schopný rozprávať.

Po chvíli sa odchyľia dvere a niekto sa prešmykne dnu. Gale sa zošuchne vedľa mňa, z nosa mu kvapká krv.

„Čo sa stalo?“ spýtam sa.

„Skrížil som cestu Boggsovi,“ zahundre a mykne plecom. Rukávom mu utriem nos. „Opatrne!“

Dávam si lepší pozor, namiesto utierania mu látku iba jemne prikladám k nosu. „Kto je to?“

„Veď vieš, Coinovej poskok. Ten, čo ťa chcel zastaviť.“ Odstrčí mi ruku. „Prestaň, lebo mi vysaješ všetku krv!“

Kvapky sa zmenili na súvislý pramienok krvi. Vzdávam sa pokusov o prvú pomoc. „Ty si sa pobil s Boggsom?“

„Nie, len som zablokoval dvere, keď ťa chcel prenasledovať. Udrel ma laktom do nosa,“ vysvetľuje Gale.

„Určite ťa za to potrestajú.“

„Už sa stalo,“ zdvihne zápästie. Nechápavo naň hľadím. „Coinová mi vzala komunikátor.“

Zahryznem si do pery a pokúšam sa zachovať vážnu tvár, ale pripadá mi to príliš smiešne. „To ma mrzí, vojak Gale Hawthorne.“

„Kašli na to, vojačka Katniss Everdeenová,“ uškrnie sa. „Aj tak som si s tou vecou pripadal ako maškara.“ Obaja sa rozosmejeme. „Poriadne ma degradovali!“

Jedna z mála príjemných vecí v Trinástom obvode je, že som znova s Galom. Keď pominul tlak Sídлом predpísaného sobáša s Peetom, naše priateľstvo sa obnovilo. Do ničoho ma nenúti – nepokúša sa ma pobožkať a nevyznáva mi lásku. Buď som bola príliš chorá, alebo mi chce dať väčšiu voľnosť, alebo si uvedomuje, že teraz, keď je Peeta v rukách Sídla, by to bolo príliš kruté. Nech je pravda akákoľvek, opäť sa mám komu zveriť s tajomstvami.

„Čo sú to za ľudia?“ spýtam sa.

„Rovnakí ako my,“ tvrdí. „Keby sme namiesto niekoľkých hrúd uhlia mali atómové zbrane.“

„Ja si radšej predstavujem, že Dvanásty obvod by počas Temných dní ostatných rebelov nezradil.“

„Možno by sme to urobili, keby sme mali na výber iba medzi kapituláciou a nukleárnou vojnou,“ zamyslí sa Gale. „V istom zmysle je pozoruhodné, že vôbec prežili.“

Možno je to tým, že na topánkach mám ešte stále popol z nášho obvodu, no po prvý raz pocítim voči ľuďom z Trinástky čosi, čo som im dosiaľ upierala: úctu. Za to, že napriek všetkému prežili. Zo začiatku to muselo byť hrozné: tiesnili sa v podzemných priestoroch a zo zbombardovaného mesta zostal iba prach. Populácia bola zredukovaná a chýbal im spojenec, na ktorého by sa mohli obrátiť. Za sedemdesiatpäť rokov sa naučili samostatnosti, obyvateľov zmenili na armádu a bez cudzej pomoci vybudovali novú spoločnosť. Keby im epidémia kiahní neznížila pôrodnosť

a neprinútila ich zúfalo hľadať nové gény a ľudí schopných rozmnožovania, boli by ešte silnejší. Možno sú výbojní, správajú sa ako naprogramovaní a chýba im zmysel pre humor, ale sú tu a sú pripravení vzoprieť sa Sídlu.

„No aj tak im dosť dlho trvalo, kým sa ukázali,“ poznamenám.

„Nebolo to jednoduché. Najprv museli vybudovať základňu rebelov v Sídle a zorganizovať tajné hnutie v obvodoch,“ vysvetľuje. „A potom potrebovali niekoho, kto dá veci do pohybu. Potrebovali teba.“

„Rovnako potrebovali aj Peetu, ale zdá sa mi, že už na to zabudli.“

Gale sa zachmúri. „Peeta mohol dnešným vystúpením narobiť veľa škody. Väčšina rebelov jeho slová okamžite odmietne, no v niektorých obvodoch je hnutie odporu vratkejšie. Myšlienka na zastavenie násilia očividne pochádza z hlavy prezidenta Snowa. Lenže z Peetových úst to znie prijateľnejšie.“

Aj keď sa trochu obávam Galovej odpovede, predsa mu položím otázku: „Prečo to podľa teba povedal?“

„Možno ho mučili. Alebo presviedčali. Osobne si myslím, že uzavrel nejakú dohodu, aby ťa ochránil. Súhlasil, že podporí myšlienku prímeria výmenou za to, že mu Snow dovoľí vykresliť ťa ako zmätené tehotné dievča, ktoré nevedelo, čo sa deje, keď ho zajali rebeli. Aj keby obvody vojnu prehrali, Sídlo by k tebe mohlo byť zhovievavé. Samozrejme, iba ak nebudeš robiť problémy.“ Zrejme vyzerám rozpačito, pretože ďalšiu vetu vysloví veľmi pomaly: „Katniss... on sa ťa stále snaží zachrániť.“

Zachrániť? A vtedy to pochopím. Hry sa neskončili. Opustili sme arénu, no keďže ani mňa, ani Peetu nezabili, jeho predsavzatie udržať ma nažive stále platí. Chce, aby som bola nenápadná a zostala v bezpečí, kým sa vojna neskončí. Potom nebude mať ani jedna strana dôvod zabíjať ma. A Peeta? Ak zvíťazia rebeli, bude to preňho katastrofa. Ak vyhrá Sídlo, ktovie? Možno nás oboch nechajú žiť – ak sa budem správať poslušne – a pozeráť sa na ďalšie pokračovania Hier o život.

V myšli sa mi mihajú obrazy: oštep zapichnutý v Rueinom tele, bezvedomý Gale visiaci z pranieira, mŕtvolami posiatu pustatina, na ktorú sa zmenil môj domov. Ale prečo? Prečo to všetko? Kým sa vo mne búri krv, vybavujú sa mi ďalšie detaily. Prvý pohľad na povstanie v Ôsmom obvode. Víťazi držia sa za ruky v predvečer Hier štvrtstoročia. A potom môj výstrel do silového poľa v aréne, ktorý nebol náhodný. Tak veľmi som si priała, aby sa šíp zabodol hlboko do srdca nepriateľa!

Vyskočím, až pritom prevrátim škatuľu s desiatkami ceruziek, ktoré sa rozkotúlajú po podlahe.

„Čo sa robí?“ naplaší sa Gale.

„Nemôžeme zložiť zbrane.“ Skloním sa, šmátram po ceruzkách z tmavosivého grafitu a strkám ich do škatule.

„To by bol krok späť.“

„Súhlasím.“ Gale zhrnie dokopy za hrst ceruziek a klepnutím o podlahu ich vyrovná.

„Nech to Peeta povedal z akéhokoľvek dôvodu, mylí sa.“ Tie hlúpe ceruzy sa mi odmietajú podriaďovať, zopár od zlosti polámam.

„Ja viem. Daj ich sem, lebo všetky zničíš.“ Vezme mi z rúk škatuľu a rýchlymi, šikovnými pohybmi ju naplní.

„Nevie, čo sa stalo s Dvanástym obvodom. Keby videl, čo z neho zostalo...“

„Ja sa s tebou nehádam, Katniss. Keby som mohol stlačením gombíka zabiť každého, kto pracuje pre Sídlo, neváhal by som ani chvíľu.“ Strčí do škatule poslednú ceruzku a zatvorí veko. „Otázka je, čo s tým mieniš urobiť?“

Ukazuje sa, že na otázku, ktorá ma neprestajne zhrýza, existuje len jediná odpoveď. No až Peetovo vystúpenie mi pomohlo, aby som si to uvedomila.

Čo s tým mienim urobiť?

Zhlboka sa nadýchnem. Trochu nadvihnem ramená, akoby som si spomenula na čierno-biele krídla, ktoré mi nasadil Cinna, a znova ich spustím.

„Stanem sa drozdajkou.“

3

V Iskerníkových očiach sa odráža slabá žiara bezpečnostného svetla nad dverami. Rozvaľuje sa v ohybe Priminho lakťa, chráni ju pred nocou. Sestra sa túli k mame. V spánku vyzerajú rovnako ako ráno pred žrebovaním, keď ma prvý raz poslali na Hry o život. Ja mám posteľ len pre seba, pretože sa zotavujem a pre nočné mory a neustále prehadzovanie by so mnou aj tak nikto nevydržal.

Po hodinách civenia do stropu sa konečne zmierim s myšlienkou, že ma čaká ďalšia prebdená noc. Sledovaná Iskerníkovým ostrážitým pohľadom po špičkách prebehnem po chladnej vykachličkovanej podlahe k bielizníku.

V prostrednej zásuvke sú moje erárne šaty. Všetci nosíme rovnakú sivú košelu zapravenú do nohavíc tej istej farby. Pod oblečením schovávam niekoľko drobností, ktoré som mala pri sebe, keď ma vytiahli z arény: brošňu s drozdajkou; Peetov zlatý medailón s fotkami mojej mamy, Prim

a Gala; výpust na získavanie vody zo stromov zabalený v malom striebornom padáku; perlu, ktorú mi venoval Pee-ta len niekoľko hodín predtým, ako som zničila silové pole. V Trinástom obvode mi zabavili kožnú masť pre potreby nemocnice a tiež luk so šípami, lebo zbrane smú nosiť iba strážcovia. Teraz sú zamknuté v zbrojnici.

Prstami prechádzam po padáku, potom ich strčím dnu a zovriem v nich perlu. S prekríženými nohami si sadnem na posteľ a hladkým dúhovým povrchom perly si šúcham pery. Je to zvláštne upokojujúce, ako bozk od jej darcu.

„Katniss?“ zašepká Prim. Prebudila sa, z tmy sa na mňa upierajú jej oči. „Čo ti je?“

„Nič. Len som mala zlý sen. Spi ďalej.“ Mnohé veci pred sestrou a mamou automaticky zatajujem, aby som im nepridávala starosti.

Prim opatrne, aby nezбудila mamu, zlezie z postele, vezme na ruky Iskerníka a sadne si vedľa mňa. Dlaň mi položí na ruku, v ktorej zvieram perlu. „Si studená.“ Vezme z postele poskladanú deku a prehodí nám ju cez plecia. Zo sestry aj z Iskerníkovho chlpatého tela vyžaruje príjemné teplo. „Mne to môžeš povedať. Viem udržať tajomstvo. Aj pred mamou.“

Vtedy pochopím, že to dievčatko s vytŕčajúcou košeľou pripomínajúcou kačací chvost, to, ktoré potrebovalo pomoc, aby dočiahlo na riad, a prosíkalo, aby sme sa išli pozrieť na koláče s polevou vo výklade pekárne, je navždy minulosťou. Okolnosti a prežité utrpenie ju prinútili, na môj vkus až príliš rýchlo, vyrásť na mladú ženu, ktorá zažíva krvácajúce rany a uvedomuje si, že mama nemusí vedieť o všetkom.

„Zajtra ráno prijmem úlohu drozdajky,“ prezradím jej.

„Pretože to chceš, alebo preto, lebo ťa do toho tlačia?“
spýta sa.

Pousmejem sa. „Z každého trochu. Nie, chcem to urobiť. Ak to pomôže rebelom poraziť Snowa, tak musím.“
Tuhšie zovriem perlu. „Ale ide o Peetu... Mám strach, že ak zvíťazíme, rebeli ho popravlia ako zradcu.“

Prim sa nad tým zamyslí. „Asi si neuvedomuješ, aké máš významné postavenie, Katniss. Dôležitým ľuďom zvyčajne vo všetkom vyhovejú. Ak chceš Peetu ochrániť pred rebelmi, dosiahneš to.“

Naozaj sa zdá, že som dosť dôležitá. Rebelov stálo veľa námahy, aby ma zachránili. A potom mi dovolili navštíviť Dvanásty obvod, hoci s tým nesúhlasili. „Myslíš... že by som mohla požiadať o imunitu pre Peetu? A oni by s tým museli súhlasiť?“

„Podľa mňa môžeš chcieť takmer čokoľvek a budú s tým súhlasiť.“ Prim zvráťí čelo. „Lenže kto ti zaručí, že dodržia slovo?“

Spomeniem si na všetky lži, ktoré nám s Peetom narozprával Haymitch, aby nás prinútil spolupracovať. Čo zabráni rebelom porušiť dohodu? Ústny sľub za zatvorenými dverami sa dá ľahko poprieť, dokonca aj písomné vyhlásenie by sa mohlo po vojne stratiť bez stopy. Práve od nich môžem očakávať rozsudok smrti nad Peetom. Budem potrebovať veľa svedkov. Čím viac, tým lepšie.

„Musia to sľúbiť verejne,“ napadne mi. Iskerník švihne chvostom, čo pochopím ako súhlas. „Prinútim Coinovú, aby to vyhlásila pred všetkými obyvateľmi Trinásteho obvodu.“

Prim sa usmeje. „To je dobrý nápad. Nič ti to síce nezaručí, ale aspoň bude pre nich oveľa ťažšie vycúvať.“

Pocítim úľavu, akoby som našla dokonalé riešenie problému. „Mala by som ťa zobudiť častejšie, kačička.“

„To by bolo fajn,“ prikývne a pobožká ma. „A teraz skús zaspať, dobre?“ Tentoraz sa mi to naozaj podarí.

Ráno zistím, že o pol ôsmej, hneď po raňajkách, sa mám dostaviť na veliteľstvo, čo mi vyhovuje. Je najvyšší čas vziať veci pevne do rúk. Súčasťou rozvrhu na predlaktí je aj identifikačné číslo. V jedálni ním prejdem popred senzor. Potom posúvam tácku po kovovej plošine okolo nádob s jedlom a vidím, že nás čakajú typické raňajky – miska teplej pšeničnej kaše, pohár mlieka a trocha ovocia alebo zeleniny. Dnes je to roztlčená kvaka. Všetky potraviny pochádzajú z podzemných fariem Trinásteho obvodu. Sadnem si k stolu určenému pre moju a Galovu rodinu a niekoľkých ďalších utečencov. Zhltneť svoju porciu a zatúžim po prídavku, ktorý tu však nepoznajú. V Trinástom obvode pristupujú k výžive vedecky. Človek odchádza z jedálne s dostatkom kalórií až do nasledujúceho jedla, nedostane ani viac, ani menej. Veľkosť porcie závisí od veku, výšky, typu postavy, zdravotného stavu a množstva fyzickej práce podľa prideleného rozvrhu. Ľudia z Dvanásteho obvodu dostávajú o niečo väčšie prídely ako domáci, aby trochu pribrali. Vychudnutí vojaci sa zrejme rýchlo unavia. Zaberá to. Po mesiaci vyzeráme zdravšie, najmä deti.

Gale si položí tácku vedľa mojej. Usilujem sa nepozerať na jeho kvaku príliš túžobne, hoci by som si naozaj ešte

dala. No Gale je veľmi rýchly. Kým sa sústredím na sklada-
nie servítky, v miske sa mi objaví trocha kaše.

„Mal by si s tým prestať,“ napomeniem ho, no súčasne
sa vrhnem na jedlo, takže moje slová neznejú veľmi pre-
svedčivo. „Vážne. Nečudovala by som sa, keby to bolo trest-
né.“ Na stravu sa vzťahujú prísne pravidlá. Ak človek naprí-
klad niečo nedoje a chcel by si to odložiť na neskôr, nesmie
to vyniesť z jedálne. Súvisí to s dávnejším prípadom proti-
zákonného zhromažďovania potravín. Gale a ja sme boli
celé roky zvyknutí starať sa o obživu rodiny, preto tým nie
sme práve nadšení. Znesieme hlad, no neznesieme, keď
nám niekto prikazuje, ako máme narábať so svojimi záso-
bami. V niektorých veciach nás Trinásty obvod zväzuje ešte
väčšmi než Sídlo.

„Čo mi môžu spraviť? Komunikátor mi už vzali,“ povie
Gale.

Kým vyškrabujem misku, dostanem nápad. „Možno by
som to mala dať ako jednu z podmienok, ak mám byť droz-
dajkou.“

„Že ťa budem môcť kŕmiť kvakou?“ nechápe.

„Nie, že nám dovoľia loviť.“ To ho zaujme. „Všetku ko-
risť by sme museli odovzdať v kuchyni. Ale aspoň by sme sa
dostali...“ Ani nemusím dokončiť vetu. Dostali by sme sa
na povrch a do lesa. Znova by sme boli sami sebou.

„Výborný nápad,“ schvaľuje Gale. „Teraz je na to vhodný
čas. Keby si požiadala o modré z neba, pokúsili by sa ti ho
zohnať.“

Ešte nevie, že o modré z neba plánujem žiadať tým, že
chcem ušetriť Peetov život. Kým sa rozhodujem, či to mám

Galovi povedať, zvonec oznámi koniec raňajok. Predstava, že mám sama predstúpiť pred Coinovú, ma nesmierne znervózňuje. „Čo máš v rozvrhu?“

Gale sa pozrie na predlaktie. „Hodinu dejín jadrovej energie. Mimochodom, už si tam všimli tvoju neprítomnosť.“

„Ja musím ísť na veliteľstvo. Nepridáš sa ku mne?“ spýtam sa.

„Pridám, no po včerajšku ma odtiaľ asi vyhodia.“ Keď odnášame tácky, poznamená: „Asi by si mala dať na zoznam požiadaviek aj Iskerníka. Nezdá sa mi, že by tu trpeli neužitočné zvieratá.“

„Neboj sa, určite mu nájdu prácu a každé ráno dostane na labku pečiatku s rozvrhom,“ uškrniem sa, ale v duchu si poznamenám, aby som spomenula aj kocúra. Kvôli Prim.

Keď prídeme na veliteľstvo, Coinová, Plutarch a ich ľudia už čakajú. Pri pohľade na Gala niekoľkí spýtavo zdvihnú obočie, ale nikto ho nevyháňa. Myšlienky sa mi medzitým trochu poplietli, preto najskôr požiadam o papier a ceruzu. Prvý prejav môjho záujmu o dianie v miestnosti ich zaskočí. Viacerí si vymenia pohľady. Pravdepodobne mali pre mňa pripravenú mimoriadnu prednášku. Namiesto toho mi Coinová osobne podá požadované veci, a kým si sadnem k stolu a píšem zoznam, všetci mlčky čakajú. *Iskerník. Lov. Peetova imunita. Verejné vyhlásenie.*

To je všetko. Uvedomím si, že toto je pravdepodobne moja jediná šanca vyjednávať. *Uvažuj! Čo ešte chceš?* Vtom si všimnem, že Gale stojí vedľa mňa. Dopíšem ho na zoznam. Pochybujem, že by som to bez neho zvládla.

Rozbolí ma hlava, myšlienky sa mi pletú. Zavriem oči a mlčky si opakujem:

*Volám sa Katniss Everdeenová. Mám sedemnášť rokov. Po-
chádzam z Dvanásteho obvodu. Zúčastnila som sa Hier o ži-
vot. Ušla som. Sídlo ma nenávidí. Peetu zajali. Je nažive. Síce
nás zradil, ale žije. Musím ho zachrániť...*

Zoznam sa mi stále zdá prikrátky. Mala by som uvažovať v širších súvislostiach, ďalej do budúcnosti, keď už možno nebudem taká dôležitá, ak vôbec... Nemala by som žiadať ešte viac? Pre svoju rodinu a pre ostatných ľudí z Dvanásteho obvodu? Na koži ma zasvrbí popol mŕtvych. Na topánke pocítim nepríjemný dotyk lebky. V nose ma zaštípe pach krvi a ruží.

Ceruzka sa sama rozbehne po papieri. Otvorím oči a pozriem sa na roztrasené písmená. ZABIJEM SNOWA. Ak ho chytia, chcem spečatiť jeho osud.

Plutarch jemne zakašle. „Už si skončila?“ Zdvihnem hlavu, pohľad mi padne na hodiny. Sedím tu už dvadsať minút. Finnick nie je jediný, kto má problém sústrediť sa.

„Hej,“ odvetím. Hlas mám chrapľavý, radšej si odkašlem. „Hej. Mám pre vás návrh. Budem drozdajkou.“

Počkám, kým si uľahčene vydýchnu, potľapkajú jeden druhého po pleci a zagrátulujú si. Coinová sa ako obvykle tvári nezúčastnene, ľahostajne si ma prezerá.

„Mám však niekoľko podmienok.“ Uhladím zoznam a začnem čítať: „Moja rodina si smie ponechať kocúra.“ Už táto najnevinnejšia požiadavka vyvolá búrlivú diskusiu. Rebeli zo Sídla v tom nevidia problém – samozrejme, že si ho môžeme nechať –, kým tí z Trinásteho obvodu vysvetľujú,

aké problémy to prinesie. Napokon rozhodnú, že nás prestahujú na najvyššie poschodie do luxusného bytu s dsaťcentimetrovým okienkom nad úrovňou zeme. Iskerník bude môcť prísť alebo odísť, kedy sa mu zachce. Živiť sa musí sám, a ak zmešká večierku, zostane vonku. V prípade, že vyvolá akýkoľvek bezpečnostný problém, okamžite ho zastrelia.

To nie je najhoršie. Podobný život viedol aj po tom, čo sme ho opustili. Až na to zastrelenie. Keby schudol, môžem mu prepašovať nejaké vnútornosti, teda ak mi splnia aj nasledujúcu požiadavku.

„Chcem loviť v lese. S Galom.“ Nastane ticho.

„Nepôjdeme ďaleko a budeme používať vlastné luky. Mäso odovzdáme kuchyni,“ doplní Gale.

Poponáhľam sa, skôr než stihnú namietat: „Ide o to... keď som tu zatvorená, nemôžem dýchať... Ak mi dovolíte loviť, rýchlejšie sa zotavím a dostanem do formy.“

Plutarch sa pustí do vymenovávania nevýhod – nebezpečenstvo, zvýšené nároky na ochranu, riziko zranenia –, ale Coinová ho preruší: „Nie. Dovoľte im to. Vydeľte im dve hodiny denne z času určeného na tréning. Loviť smú v okruhu štyristo metrov. Budú mať pri sebe komunikačné jednotky a na členkoch prístroje na zameranie polohy. Čo tam máš ďalej?“

Preletím zrakom po zozname. „Gale. Potrebujem ho po svojom boku.“

„Čo to znamená? Mimo kamier, alebo neustále? Chceš ho predstaviť ako svojho nového milenca?“ spýta sa prezidentka.

Vysloví to bez náznaku zlomyseľnosti, práve naopak, hovorí veľmi vecne. No mne napriek tomu spadne sánka. „Čože?“

„Podľa mňa by sme mali pokračovať v súčasnom vzťahu. Ak by sa tak rýchlo vzdala Peetu, mohla by stratiť sympatie,“ povie Plutarch. „Najmä keď všetci veria, že s ním čaká dieťa.“

„Súhlasím. Na verejnosti bude Gale vystupovať len ako jeden z rebelov. Je to v poriadku?“ spýta sa Coinová. Nezmôžem sa ani na slovo. Prezidentka netrpezlivo zopakuje: „Bude to Galovi vyhovovať?“

„Stále ho môžeme vydávať za tvojho bratranca,“ navrhne Fulvia.

„Nie sme príbuzní,“ vyhrkne s Galom súčasne.

„Samozrejme, ale pred kamerami by ste nimi mohli zostať,“ pridá sa aj Plutarch. „Mimo kamier si s ním rob, čo chceš. Ešte niečo?“

Zvrat v diskusii ma zaskočil. Narážky, že by som Peetu len tak odkopla, že som zamilovaná do Gala a že to všetko bolo len divadielko... Rozhoria sa mi líca. Už debata o tom, koho mám predstaviť ako svojho milenca, mi v tejto situácii pripadá ponižujúca. Využijem hnev a vyrukujem so svojou najvážnejšou požiadavkou. „Ak zvíťazíme vo vojne, žiadam pre Peetu milosť.“

Okamžite sa rozhostí ticho. Cítim, ako Gale stuhol. Asi som ho na to mala pripraviť, no nevedela som, ako zareaguje, keď ide o Peetu.

„Nebude nijako potrestaný,“ pokračujem. Vtom dostanem nový nápad. „A to isté platí aj pre zvyšné zajaté vyvolené, Johannu a Enobariu.“ Osud Enobarie, krutej vyvolenej

z Druhého obvodu, ma, pravdupovediac, netrápi. V skutočnosti ju nemám rada, no zdá sa mi nesprávne vynechať ju.

„Nie,“ rázne odmietne Coinová.

„Áno!“ vyštekne. „Nie je to ich chyba, že ste ich nechali v aréne. Ktovie, čo s nimi robia v Sídle?“

„Budú súdení spolu s ostatnými vojnovými zločincami a tribunál s nimi naloží, ako uzná za vhodné,“ vyhlási.

„Zaručíte im neodtknuteľnosť!“ Cítim, že vstávam zo stoličky, hlas sa mi rozlieha miestnosťou. „Osobne sa k tomu zaviazete pred všetkými obyvateľmi Trinásteho obvodu a zvyškom Dvanásteho. Ešte dnes. Zostane to zaznamenané pre budúce generácie. Vy a vaša vláda budete zodpovedať za ich bezpečnosť, inak si hľadajte inú drozdajku!“

Moje slová na hodnú chvíľu zavisnú vo vzduchu.

„To je celá ona!“ zasyčí Fulvia smerom k Plutarchovi. „Už jej chýba len kostým, výstrely v pozadí a trochu dymu.“

„Áno, presne to potrebujeme,“ zamrmle Plutarch.

Najradšej by som ich prebodla pohľadom, ale zdá sa mi, že by som nemala odvrátiť pozornosť od Coinovej. Vidím, ako zvažuje moje ultimátum, odhaduje jeho dôsledky a porovnáva ich s mojím potenciálnym prínosom.

„Čo na to povie, prezidentka?“ spýta sa Plutarch. „Vzhľadom na okolnosti by ste im mohli oficiálne udeliť milosť. Ten chlapec nie je ani plnoletý.“

„Dobre,“ súhlasí napokon Coinová. „Ale zato sa budeš snažiť, ako len vládzeš.“

„Urobím všetko, čo je v mojich silách, len čo to verejne oznámite,“ odsekne.

„Zvolajte v čase rozjímania zhromaždenie národnej

bezpečnosti,“ rozkáže. „Tam urobím vyhlásenie. Ešte máš niečo na zozname, Katniss?“

Papier zhúžvaný do gulôčky zvieram v pravej pästi. Znova ho vystriem na stole a prečítam si roztrasené písme-ná. „Už len jednu vec. Chcem zabiť Snowa.“

Prvýkrát zazriem na prezidentkiných perách náznak úsmevu. „Keď nadíde vhodný čas, môžeme si hodiť min-cou, ktorá z nás to urobí.“

Uznávam, že má pravdu. Určite nie som jediná, kto chce Snowovu smrť. A ona by to urobila, na to sa môžem spo-lahnúť. „To mi stačí,“ poviem.

Coinová šibne očami na hodinky na zápästí. Aj ona musí dodržiavať rozvrh. „Nechávam ju vo vašich rukách, Plu-tarch.“ Prezidentka nasledovaná svojím tímom opustí miest-nosť. Zostaneme vo štvorici: Plutarch, Fulvia, Gale a ja.

„Skvelé.“ Plutarch klesne na stoličku, lakte oprie o stôl a pretiera si oči. „Viete, čo mi tu hrozne chýba? Káva. Po-trebujem niečo na spláchnutie tej ovsenej kaše s kvakou. Je to také nemysliteľné?“

„Nepočítali sme s tým, že tu budú až také tvrdé pod-mienky,“ vysvetľuje Fulvia a masíruje Plutarchovi plecia. „Aspoň nie na najvyšších miestach.“

„Dúfali sme, že prinajhoršom sa nájde nejaký náhradný spôsob,“ povie Plutarch. „Veď aj v Dvanástom obvode ste mali čierny trh, nie?“

„Hej, Hob,“ prikývne Gale. „Tam sme obchodovali.“

„Tak vidíte. A pozrite sa, akí ste vy dvaja morálni! Prak-ticky nepodplatiteľní.“ Plutarch si vzdychne. „No čo už, vojny netrvejú večne. Teší ma, že si sa začlenila do tímu,

Katniss.“ Natiahne ruku k Fulvii, ktorá mu podáva veľký skicár viazaný v čiernej koži. „Asi približne vieš, čo sa od teba očakáva. Uvedomujem si, že máš zo svojej úlohy zmiešané pocity, ale verím, že toto ti pomôže.“

Pristrčí ku mne skicár. Chvíľu si ho podozrievavo prezerám, no potom ma premôže zvedavosť. Otvorím ho a uvidím svoj portrét: stojím vzpriamene a neohrozene, oblečenú mám čiernu uniformu. Taký odev, na prvý pohľad čisto praktický, no na druhý už jasné umelecké dielo, mohol navrhnuť iba jediný človek. Odvážna línia prilby, krivky hrudného plátu, mierne nabierané rukávy s viditeľnými bielymi záhybmi na ramenách. Na jeho kresbe zasa pripomínam drozdajku.

„Cinna,“ zašepkám.

„Áno. Musel som mu sľúbiť, že ti ten skicár neukážem, kým sa sama nerozhodneš prijať úlohu drozdajky. Ver mi, že som bol neraz v pokušení,“ prizná sa Plutarch. „Len do toho, listuj ďalej.“

Pomaly otáčam stránky, prezerám si podrobné náčrty jednotlivých častí uniformy. Priliehavé vrstvy nepriestrelnej vesty, zbrane ukryté v čižmách a na opasku, silnejšia výstuž nad srdcom... Na poslednú stranu, pod náčrt brošne s drozdajkou, Cinna dopísal: *Pre mňa si stále víťazkou Ty.*

„Kedy to...“ zlyhá mi hlas.

„Dost' dlho po oznámení o Hrách štvrtstoročia. Niekoľko týždňov pred ich začiatkom? A nejde len o návrhy. Máme aj hotové uniformy. Aby som nezabudol, Beetee má pre teba v zbrojnici pripravené niečo špeciálne. Ale radšej nič neprezradím, aby som nepokazil prekvapenie,“ povie Plutarch.

„Budeš najlepšie oblečená rebelka v histórii,“ usmeje sa Gale. Odrazu si uvedomím, ako sa predou mnou musel ovládať. Rovnako ako Cinna, aj on si po celý čas želal, aby som úlohu drozdajky prijala.

„Máme v úmysle zaútočiť prostredníctvom vysielania,“ prehovorí Plutarch. „Pripravujeme sériu takzvaných prošotov – čo je skratka pre propagandistické šoty – s tebou v hlavnej úlohe. Mali by ich vidieť všetci obyvatelia Panemu.“

„Ale ako to urobíte? Vysielanie má pod palcom Sídlo,“ namietne Gale.

„Lenže my máme Beetecho. Asi pred desiatimi rokmi prerobil od základu celú podzemnú sieť, cez ktorú sa prenáša vysielanie. Podľa neho by sa nám to mohlo podariť. Samozrejme, najprv musíme mať čo odvyselať. Takže štúdio čaká len na teba, Katniss.“ Plutarch sa obráti k asistentke: „Fulvia?“

„S Plutarchom sme uvažovali, akú stratégiu zvoliť. Myslíme si, že najlepšie bude predstaviť ťa, vodkyňu našich rebelov, zvonku... smerom *downútra*. Inak povedané, najprv ťa ukázať ako očarujúcu drozdajku a potom pridávať vhodný charakter!“ zvolá veselo.

„Uniformu pre ňu už máte,“ pripomenie Gale.

„To áno, ale je potrhaná a zakrvavená? Vyžaruje z nej plameň rebélie? Do akej miery smie byť špinavá, aby ľudí neodpuďovala? V každom prípade z nej musíme vyrobiť osobnosť. Toto,“ Fulvia mi strčí do tváre ruky ako kameru, „očividne nepostačí.“ Mimovoľne myknem hlavou dozadu, ale ona si už usilovne balí veci. „A keď už sme pri tom, máme pre teba ešte jedno malé prekvapenie. Poďte so mnou.“

Fulvia na nás kývne a spolu s Galom kráčame za ňou a za Plutarchom po chodbe.

„Myslí to dobre, no predsa to znie urážlivo,“ zašepká mi Gale do ucha.

„Vitaj vo svete Sídla,“ odvetím. Fulviine slová sa ma nedotknú. Na hrudi pevne zovriem skicár a snažím sa vidieť veci v tom lepšom svetle. Určite som sa rozhodla správne, keď to chcel aj Cinna.

Nastúpime do výťahu a Plutarch nazrie do svojich poznámok. „Mala by to byť jednotka tri deväť nula osem.“ Stlačí gombík s číslom tridsaťdeväť, ale nič sa nestane.

„Asi by si mal použiť kľúč,“ navrhne Fulvia.

Plutarch vytiahne spod košeľe kľúč na tenkej retiazke a zasunie ho do štrbiny, ktorú som si predtým nevšimla. Dvere sa zatvoria. „To je ono.“

Výťah sa rúti o viac ako tridsať poschodí nadol, netušila som, že Trinásty obvod siaha až do takej hĺbky. Dvere sa otvoria, pred nami je biela chodba lemovaná červenými dverami. V porovnaní so sivými na vyšších poschodiach vyzerajú takmer ozdobne. Každé dvere sú označené číslom. *3901, 3902, 3903...*

Len čo vystúpime, obzriem sa k zatvárajúcemu sa výťahu. Okrem normálnych dverí sa pred ním zasunie kovová mreža. Keď sa znova obrátim, na konci chodby sa objaví strážca. Dvere sa za ním nehučne zatvoria, muž vykročí smerom k nám.

Plutarch mu ide v ústrety, dvíha ruku na pozdrav a my ostatní ho nasledujeme. Tu dolu sa mi niečo nepozdáva. Nejde len o zvýšenú ochranu výťahu, pocit klaustrofóbie

z hĺbky či ostrý zápach dezinfekčného prostriedku. Jediný pohľad na Galovu tvár mi prezradí, že aj on to cíti.

„Dobré ráno, hľadáme...“ začne Plutarch.

„Ste na nesprávnom poschodí,“ preruší ho strážca úsečne.

„Určite?“ Plutarch sa znova pozrie do poznámok. „Mám tu napísané tri deväť nula osem. Mohli by ste zavolať...“

„Musím vás požiadať, aby ste odišli. Nejasnosti v pridelených úlohách rieši Najvyšší úrad,“ upozorní ho strážca.

Jednotka 3908 je priamo pred nami. Delí nás od nej iba niekoľko krokov. Dvere vyzerajú neúplne – tak ako všetky ostatné. Nemajú kľučku, zrejme sa voľne otáčajú na pán-toch ako tie, z ktorých vyšiel strážnik.

„Kde to je?“ spýta sa Fulvia.

„Najvyšší úrad nájdete na siedmej úrovni,“ zahrmí strážca a vystrie ruky, aby nás usmernil späť k výťahu.

Spoza dverí 3908 sa ozve zvuk. Je to len slabé zakňučanie, akoby tam bol vystrašený pes, ktorý sa bojí pánovho úderu, ibaže to znie príliš ľudsky a povedome. Galov pohľad zachytím iba na okamih, ale my dvaja sa poznáme tak dobre, že to stačí. Pustím Cinnov skicár, s hlučným buchnutím spadne strážcovi k nohám. Takmer súčasne s mužom sa k nemu skloní aj Gale a úmyselne do strážcu narazí hlavou. „Och, prepáčte,“ ospravedlňuje sa so smiechom, chytí strážcu za ruky, akoby chcel udržať rovnováhu, a mierne ho obráti smerom odo mňa.

To je moja šanca. Prebehnem popri strážcovi, zatlačím na dvere 3908 a nájdem ich. Sú polonahí, dobití a pripútaní k stene.

Môj prípravný tím.

4

Cez clonu dezinfekcie prerazí pach upotených tiel, zaschnutého moču a špiny. Tri postavy sa dajú rozoznať len vďaka výrazným módnym výstrelkom: Venia má na tvári zlaté tetovanie, Flavius skrutkovité oranžové kučery na hlave a Octavia svetlozelenú pokožku, ktorá na nej visí, akoby jej z tela pomaly unikal vzduch.

Pri pohľade na mňa sa Flavius s Octaviou pritisknú k vykachličkovaným stenám, akoby čakali, že ich napadnem, hoci som im nikdy neublížila. Mojm najväčším prehreškom voči nim boli zlostné myšlienky, no tie som si nechávala pre seba, tak prečo sa ma boja?

Strážca mi prikazuje, aby som sa vrátila, ale podľa zvukov zvonku viem, že Galovi sa ho podarilo zadržať. Zvedavá podídem k Venii, ktorá bola z trojice vždy najsilnejšia. Čupnem si k nej a chytím jej ľadové ruky, ktoré ma zovrú ako kliešte.

„Čo sa stalo, Venia?“ spýtam sa. „Čo tu robíte?“

„Uniesli nás zo Sídla,“ zachripí.

Za mojím chrbtom vstúpi do miestnosti Plutarch. „Čo sa tu, dočerta, deje?“

„Kto vás uniesol?“ stisnem jej dlane.

„Nejakí ľudia,“ hlesne neurčito. „V tú noc, keď si ušla z arény.“

„Mysleli sme, že sa potešíš, keď dostaneš svoj starý tím,“ poznamená Plutarch. „Bol to Cinnov nápad.“

„*Toto* bol Cinnov nápad?“ zavrčím naňho. Je nad slnko jasnejšie, že Cinna by nikdy nepripustil, aby tým trom ubližovali. On sám sa k nim vždy správal vlúdne a trpezlivo. „Prečo s nimi zaobchádzajú ako so zločincami?“

„To naozaj netuším.“ Čosi v Plutarchovom hlase ma núti uveriť mu a náhla bledosť Fulviinej tváre ma v tom len utvrdí. Plutarch sa obráti k strážcovi, ktorý sa práve zjavil vo dverách s Galom za päťami. „Povedali mi, že ich uväznili, ale o násilí nepadlo ani slovo. Zčo ich trestáte?“

„Za kradnutie jedla. Museli sme ich pripútať, lebo sa pobili o chlieb,“ vysvetľuje strážca.

Venia zvráští čelo, akoby sa snažila pochopiť, kde sa to ocitla. „Nechceli nám nič povedať. Boli sme veľmi hladní. Vzala len jeden krajec.“

Octavia tlmene zavzlyká do otrhanej tuniky. Spomeniem si, ako mi po prvých Hrách strčila popod stôl žemľu, pretože nezniesla pohľad na môj hlad. Podídem k nej, celá sa trasie. „Octavia?“ Uhne pred mojím dotykom. „Už je dobre, Octavia. Dostanem vás odtiaľto.“

„*Toto* je naozaj prehnané,“ pokrúti hlavou Plutarch.

„A to im urobili len preto, že si vzali krajec chleba?“ žasne Gale.

„Nebolo to prvý raz. Už predtým dostali varovanie, no aj napriek tomu ukradli chlieb.“ Strážca sa na chvíľu odmlčí, akoby ho zmiatla naša nechápavosť. „Chlieb sa nesmie kradnúť.“

Nedarí sa mi prinútiť Octaviu, aby zdvihla tvár, no aspoň trochu z nej odtiahne ruky. Putá na zápästiach sa jej zošuchnú o niekoľko centimetrov nižšie a odhalia krvavé odreniny. „Vezmem vás za mamou.“ Obrátim sa k strážcovi: „Zložte im putá.“

Muž pokrúti hlavou. „To nemôžem.“

„Odpútajte ich! Okamžite!“ zvrisknem.

To ho vyvedie z miery. Obyčajní ľudia sa s ním takým tónom nerozprávajú. „Nemám povolenie. A vy nemáte právo...“

„Tak to urobte na môj príkaz,“ zamieša sa Plutarch. „Aj tak sme sem prišli po nich. Potrebujeme ich v Špeciálnej obrane. Preberám za nich plnú zodpovednosť.“

Strážca odíde k telefónu. Vráti sa so zväzkom kľúčov. Trojica bola nútená krčiť sa v nepríjemnej polohe tak dlho, že majú problémy s chôdzou, keď im sníme putá. Gale, Plutarch a ja im musíme pomáhať. Flavius zakopne o kovovú mriežku na kruhovom otvore v podlahe a mne sa zdvihne žalúdok pri predstave, načo je v miestnosti potrebný odtok. Odplavujú cezeň škvrny ľudského utrpenia, ktoré z bielych kachličiek zmývajú hadicami...

V nemocnici vyhladáam mamu. Je jediná, komu dôverujem, že sa o nich postará. Vzhľadom na stav pacientov jej chvíľu trvá, kým trojicu spozná, no už predtým sa jej na

tvári objavuje výraz zdesenia. Viem, že to nespôsobil pohľad na dotlčené telá, veď čosi podobné videla v Dvanástom obvode každý deň. No práve si uvedomila, že takéto veci sa dejú aj v Trinástke.

Maminu pomoc v nemocnici privítali, no aj napriek celoživotným skúsenostiam s liečením sa tu na ňu dívajú ako na zdravotnú sestru. No keď vedie trojicu do ošetrovne, aby zistila rozsah zranení, nikto jej v tom nebráni. Sadnem si na lavičku na chodbe pred vchodom do nemocnice a čakám na výsledok vyšetrenia. Mama určite zistí, akým spôsobom ich mučiteľia trápili.

Gale si sadne vedľa mňa a objíme ma okolo pliec. „Dostane ich z toho.“ Prikývnem a napadne mi, či mu to pripomenulo, ako ho zbičovali v Dvanástom obvode.

Plutarch s Fulviou si sadnú na lavičku oproti nám, ale k stavu môjho prípravného tímu sa nevyjadrujú. Ak o zlom zaobchádzaní nič nevedeli, čo si asi myslia o tomto postupe prezidentky Coinovej? Rozhodnem sa trochu im pomôcť.

„Myslím, že sme dostali varovanie,“ prehovorím.

„Čože? Nie... Ako to myslíš?“ nerozumie Fulvia.

„Potrestanie môjho tímu malo byť výstrahou,“ vysvetlím. „Nielen pre mňa, ale aj pre vás. Aby sme pochopili, kto je tu pánom a čo sa stane, ak sa nepodriadime. Ak ste mali nejaké falošné ilúzie o svojej moci, myslím, že je načas rozlúčiť sa s nimi. Sídelný pôvod tu očividne nič neznamená. Naopak, možno je skôr nevýhodou.“

„Nemôžeš hádzať do jedného vreca Plutarcha, ktorý zorganizoval povstanie rebelov, a tých troch kaderníkov,“ povie Fulvia ľadovo.

Pokrčím plecami. „Ako myslíte, Fulvia. Ale čo by sa stalo, keby ste sa u Coinovej dostali do nemilosti? Môj prípravný tím uniesli. Oni majú aspoň nádej, že sa jedného dňa vrátia do Sídla. My s Galom prežijeme v lesoch. Ale vy? Kam by ste ušli vy dvaja?“

„Nenapadlo ti, že naše postavenie v tejto vojne je dôležitejšie, ako si myslíš?“ spýta sa Plutarch ľahostajne.

„Samozrejme, že ste dôležití. Tak ako boli pre Hry dôležití vyvolení,“ odvetím. „Po čase sa však stali viac než zbytočnými – však, Plutarch?“

Tým sa rozhovor skončí. V tichosti čakáme, kým za nami nepríde moja mama. „Dostanú sa z toho,“ oznámi. „Nehrozia im žiadne trvalé následky.“

„Dobre. Výborne,“ nadchne sa Plutarch. „Kedy môžu začať pracovať?“

„Asi už zajtra,“ odvetí mama. „Ale vzhľadom na to, čo prežili, musíte počítať s určitou citovou labilitou. Po živote v Sídle neboli na také zaobchádzanie pripravení.“

„Nie sú sami,“ zakončí Plutarch.

Na zvyšok dňa mi dajú voľno – či už preto, že prípravný tím nie je schopný pracovať, alebo preto, lebo mám príliš výbušnú náladu. Idem s Galom na obed, v jedálni dostaneme dusenú fazuľu s cibuľou, hrubý krajec chleba a pohár vody. Po tom, čo mi povedala Venia, chlieb ledva vládzem preglgnúť, preto zvyšok posuniem na Galovu tácku. Pri jedle toho veľa nenahovoríme, ale keď vyprázdnieme misky, Gale si vytiahne rukáv a pozrie sa na rozvrh. „Teraz mám tréning.“

Aj ja nadvihnem rukáv a podržím predlaktie vedľa

Galovho. „Ja tiež.“ Spomeniem si, že naším tréningom bude odteraz lov.

Túžba uniknúť do lesa, hoci len na dve hodiny, je silnejšia než všetky obavy. Ponoriť sa do zelene a vykúpať sa v slnečných lúčoch mi určite pomôže usporiadať si myšlienky. Len čo sa vymotáme z hlavných chodieb, rozbehneme sa ako malé deti k zbrojnici. Kým ta dobehneme, lapám dych a krúti sa mi hlava. To mi pripomenie, že ešte nie som úplne zdravá. Strážcovia nám vydajú naše staré zbrane, nože a vrece na korisť. Dovolím im, aby mi na členok pripevnili stopovacie zariadenie, a kým mi vysvetľujú, ako sa používa prenosný komunikátor, predstieram záujem. Zapamätám si len to, že sú na ňom hodiny a že sa musíme vrátiť na minútu presne, inak nám zrušia povolenie loviť. Je to jediné pravidlo, ktoré sa určite pousilujem dodržať.

Vyjdeme von na rozľahlé plotom obohnané cvičisko pri lese. Stráže mlčky otvoria dobre naolejovanú bránu. Sami by sme sa za plot len tak ľahko nedostali – je deväť metrov vysoký, neustále ním prechádza elektrický prúd a navrchu je ukončený ocelovými trňmi ostrými ako žiletka. Kráčame lesom, až kým sa nám plot nestratí z dohľadu. Na malej čistine zastaneme, zakloníme hlavu a vyhrievame sa na slnku. S rozpaženými rukami sa roztočím, krútim sa pomaly, aby som nestratila rovnováhu.

Nedostatok dažďa, ktorý bol viditeľný v Dvanástom obvode, sa prejavil aj na tunajšej vegetácii. Niektorým rastlinám usychajú listy, odlamujú sa a vytvárajú pod nohami šuštiaci koberec. Vyzujeme si topánky. Moje mi aj tak nesedia, pretože mi v duchu pravidla *Kto šetrí, má za tri*,